

Szám.

Kor-
Weisz
ben és
ig elég
300 év
lénből
német
bujdo-
k ma
ered.

k:
6 frt.
a, Bé-
Gerő
n Pál,
0 kr.,
0 kr.)
tatott

e ada-
Piu-
t. 15
kessy
) Kis
orka,
frt.,
yütt),
atild.
ilmán
Loosz
Döntő
izella
0 kr.,
na 10
t. 97
zeg a
mu-

s kis
si.

pület.
ala.

KIS LAP

MÁJUSI ÉNEK. (Lásd a 324. lapon.)

XXIV. kötet. 21. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. május 27-én.

K I T A S Z I T V A.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

AGYATYÁMHOZ közeledtem, de ő, épen mint tegnap, már előre rugdalózott, hogy valamikép oda ne álljak a kályha mellé. A legnagyobb nyájassággal mondtam neki, hogy a világért sem akarok kedve ellenére tenni valamit, sőt azt szeretném, ha kedvébe járhatnék. Erre az öreg arcza is kissé nyájasabb lett s mikor kérdém, hol vannak szüleim, nem épen barátságatlanul felelé:

— Atyád már elment dolgára, dolga lesz egész nap, anyád pedig még alszik.

— Hát nekem nincs valami dolgom? Szívesen végzek akármit.

— Akkor hát menjetek a városba sétálni és lássatok utána, hogy dolgozzatok.

Meglepetve néztem rá, nem értettem. Sétáljunk az utcán és mégis dolgozunk? Nagyatyám észrevette, hogy nem értettem és ijesztő nevetéssel mondá:

— No, csak ne légy ostoba. Az utcán sok ember jár, a ki ügyes, könnyen kaparíthat valamit. Csakhogy persze vigyázni kell, rajta ne kapjanak.

És félkezével, mely nem volt béna, olyan mozdulatot tett, mint mikor valaki bele nyul másnak a zsebébe, kilop valamit és gyorsan eldugja. E mozdulathoz pedig ravaszul hunyorgatta szemeit. Vörös lettem a haragtól és szégyentől, mert hiszen ha jól értettem a nagyapja jelét, hát azt mondta, hogy menjek az utcára és iparkodjam lopni, legyek tolvaj. Karon fogtam Károlyt.

— Menjünk, menjünk! mondám neki.

Kimentünk, de nem szóltunk egymáshoz, némán kószáltunk vagy két óra hosszáig a szomszédos utcákon. Messze nem mertünk menni, nehogy eltévedjünk; a mit pedig itt a szomszédságban láttunk, az nappal még borzasztóbb volt, mint a mit este idejövet láttunk. Csupa szurtos, piszkos, rozszant ház, rongyos emberek, vad arczuak, úgy hogy néha színte megijedtünk. Olyan városrész volt ez, a hol nemcsak a legszegényebb emberek laktak, hanem mindenféle gyanus népség is, kikkel az ember éjszakának idején nem igen szeretne találkozni, ha kedves az élete. Végre, miután már belefáradtunk a czéltalan bolyongásba, megint csak visszatértünk haza.

A mint a szobába benyitottam, anyámat ott láttam ülni az asztalnál. Fejét karjaira fektetve dőlt az asztalra. Azt hittem, hogy beteg, odasiettem és megöleltem. Erre fölemelte fejét és bámuló pillantást vetett rám; arcza egészen ki volt pirosodva, szeme mintegy félálomban révedezett s a mint felém fordulva, lehelletétől akaratlanul megundorodva hátráltam... Mintha valami részeg ember lehelt volna rám... Anyám pedig ismét lehajtá fejét karjaira s rekedt hangon kiáltá:

— Pálinkát... hozzatok még pálinkát!

Egy pillanatig meredten bámultam rá, aztán Károlyra néztem... nem akartam elhinni, hogy ez való lehet, a mit látok, hogy nem valami gonosz álom az egész. Hiszen ha igaz, a mit látok, akkor

én anyá
tam, hog
Éjjel to
részegne
ez borza
mint Ká
könyeit
mentünk

Ke
ismét az

Károly.

helyet
nek vel
kel...
nak, ha

T
egy sé
voltak,
len egy
padra.
akarok
tehat:

hogy
tartot
talak
hogy
szed,
olyas
hogy

innen
menj
menj
meg

én anyámat, a ki után annyira vágyódtam, hogy szeressem, hogy becsüljem...! Éjjel tolvajokkal láttam czimborálni, most részegnek találom már reggel... hiszen ez borzasztó. Könyv tolult szemembe s a mint Károlyra néztem, láttam, hogy ő is könyveit törli. Intettem neki, újra ki-mentünk.

Kezet fogva, szótlánul kószáltunk ismét az utczákon.

— Hová megyünk? kérdé végre Károly.

— Nem tudom... valami csöndes helyet szeretnék találni, a hol beszélgetnék veled. Itt mindenütt sok ember járkel... pedig nem akarom, hogy lássanak, halljanak.

Tovább mentünk s végre eljutottunk egy sétatérre. A fák már lombtalanok voltak, hideg őszi szél süvöltött, egyetlen egy sétáló sem volt ott. Leültünk egy padra. Az uton jól meggondoltam, mit akarok Károlynak mondani, így szóltam tehát:

— Édes Károlyom, te jól tudod, hogy szeretlek, hogy édes jó testvéremnek tartottalak. Azt is tudod, hogy azért hoztalak ide magammal, mert azt akartam, hogy te is boldog légy velem. Ugy-e hiszed, hogy jó barátod vagyok, még ha olyasmire kérlek is, a mi azt mutathatná, hogy nem szeretlek?

— Ugyan mi lehetne az?

— Hát... hát az, hogy menj el innen, kedves Károlyom... ha lehet, menj el még ma, váljunk el egymástól, menj vissza Magyarországra.

El voltam készülve rá, hogy Károly meg lesz lepetve, hogy hevesen szabad-

kozni fog. De ő mindezt nem tette, hanem egészen nyugodtan komolyan felelé:

— Kívánhatsz tőlem akármit, mindent megteszek, csak épen ezt az egyet nem. Én nem megyek el. Igaz barátságot fogadtunk egymásnak, én megtartom.

— De hiszen én is épen azért kérek, hogy menj, mert igaz barátod vagyok. Lásd Károly, nekem ez végtelenül jól esik, hogy te annyira szeretsz, hogy nem akarsz elválni tőlem. De épen én is szeretlek, mert javadat kívánom, azért szeretném, ha távoznál innen.

— Jól van, hát menjünk együtt. Én elkísérlek akárhová.

— Én? Én nem mehetek, nekem itt a helyem, szüleimnél.

Károly komolyan rázogatta a fejét s aztán így szólt:

— Nem úgy van az. Ha valakinek, hát neked kellene innen mentül előbb menekülnöd.

— Miért?

— Azért, mert...

Hirtelen elhallgatott és félrefordult, mintha attól tartott volna, hogy kitalálom az arczáról, mit akar mondani. Ki is találtam. Azt akarta ő mondani, a mit én gondoltam, mikor őt távozásra unszoltam; azt, hogy innen menekülni kell, mert itt tolvajt nevelnek belőled! De én is csak gondoltam ezt, de kimondani nem mertem.

(Folytatása következik.)

FURCSASÁG.

Indul a kutya s a tyúk aludni.

(Mi a furcsa ebben a mondatban? F. b.)

Májusi ének.

(Képpel a czimlapon.)

ÜDE május, derüs napok járnak,
Fény csókolja arcát a kis lánynak,
Szeme ragyog s szőke haja selymén
Langyos szellők játszadoznak enyhén.

Ott ringott az álom lágy ölébe'
De betört a hajnali nap fénye,
S ki, — a hol már zengett a pacsirta, —
A kis lánykát csalogatta, hívta.

Édes álma békóit lehányta
És kiröppent, — hej, meg nem is bánta;
Bebolyongott mezőt, erdőt, rétet,
Kertet, cserjést, — ah, ez ám az élet!

A leget be ezer víg hang dongja,
Illatoz a fák virágos lombja,
S hull a virág lágy pelyhe fehérén,
Akár csak a tiszta, szép hó télen.

Boldog gyermek, be okosan tetted,
Mikor a szép álmod elvetted:
Mert mit ér a sok álmodott jószág
Hozzád képest, gyönyörű valóság!

A CZÉRNASZÁL ÉS A VEREBEK.

— Mese, két képpel. —

Egy kis czérnaszál röpkedett vigan a levegőben, kiszabadulván egy ügyetlen kis varróleányka kezéből. Orült, hogy megmenekedett s nem fűzik többé tübe, nem varrják be szoros öltésekkel valami ruhafélébe.

A szellő messzire ragadta, ki a mezőre, egészen az erdőcskéig s a czérnaszálnak tetszett ez a röpülés, így legalább szétnézhetett kissé a világban. De utoljára mégis csak belefáradt s egy bokor tövében szépen leereszkedett a puha pázsitra.

Még jóformán végig sem feküdt a fűvön, észrevette egy kis veréb s odaröppent.

— Ez épen jó lesz fészkenben szólt a veréb. Effélével jó puhára bélelem.

Csak hogy a másik veréb is ugyanakkor pillantotta meg. Egyszerre kapták csőrükbe a czérnaszál két végét.

— Ereszd el! Ez az enyém, én látam meg először! kiáltá az egyik veréb.

— No persze! Ez bizony az enyém, én hamarabb láttam meg!

— De én nem adom.

— Én még úgy se!

— Majd meglátjuk!

És teljes erejükből huzogatták a czérnaszálat. (Lásd a képet a 332. lapon) közben pedig mindegyik fogadkozott, hogy ő bizony nem tágit, ő lesz a győztes.

A czérnaszál végre megelégette a huzavonát és elhatározta, hogy ketté válik, hadd jusson mindegyiknek valami, még pedig a nagyobbik fele annak a ki csakugyan először pillantotta meg. Ketté szakadt tehát, még pedig oly hirtelen, hogy az egyik madárka nagyot bukfczezve fordult fel. (Lásd a képet a 333. lapon.) A másik, melynek a nagyobb darab jutott, diadalmaskodva kiáltá:

— Lám, enyém a nagyobbik része! Mondtam ugy-e, hogy én győzök!

A czérnaszál pedig így szólt magában:

— Ime, az elbizakodott hiuság! Én határoztam el, kinek mi jusson, de azért a hivalkodó érdemének tulajdonítja még az olyan győzelmet is, melyet másnak köszönhet.

Számítási feladat.

150 dió 4 gyermek között osztatik fel,
b) kap 9-czel többet mint a; — c) 2-szer annyit mint a; — és végre d) 3-mal többet mint c. Mennyit kap a, b, c, d — külön?

VILMÁCSKA ÉS LIDI MEGJEDTEK. (Lásd a 335. lapon.)

CZICZA-KVARTÉLY.

(Két képpel a 328. és 329. lapokon.)

I.

Téli lakás.

VAN-E, kinek e világon
Jobb dolga vón' mint nekem?
Akár télen, akár nyáron,
Világom jól élhetem.

Ha hideg van, hó esik nagy,
Süvitget a durva szél,
Ha folyó és patak befagy
S garázdálkodik a tél:

Asszonykámnak karmantyúja
Nyujt nekem pompás helyet;
Dalát a tél bár hogy fújja:
Élvezek jó meleget.

II.

Nyári lakás.

Van-e, kinek e világon
Jobb dolga vón' mint nekem?
Akár télen, akár nyáron,
Világom jól élhetem.

Ha meleg van, s lövelli ránk
Forró sugarát a nap,
Engem bizony csöppet se bánt,
Rajtam bizony ki nem kap.

Ott az árnyas kamarában
Magamnak jó helyt lelek:
Kis gazdámnak bakancsában
Kedvemre hűselgetek.

BETÜREJTVÉNYEK.

I.

Ujwar

II.

I 7 M

VILMÁCSKA ARCZKÉPEI.

— Elbeszélés. —

(Képpel.)

ILMA kisasszony! Vilma kisasszony,
jöjjön hamar öltözködni!

— Öltözködni? Mi jut eszébe

Lidi! Hiszen fel vagyok én öltözve.

— Persze hogy fel, tudom én azt, de más ruhát kell öltönie, mert be fog menni apácskával a városba. Gyorsan, a nagyságos ur reám parancsolt, hogy siessünk, mert várja a kisasszonyt. Azt mondta, hogy a legszebb ruháját öltse fel, azt, a melyikben minap az estélyen volt, aztán a nagy köpönyegét vegye föléje.

— No, ez már furcsa. Hiszen meleg van . . . aztán meg ha azt a nagy felöltöt veszem magamra, akkor nem látni a szép ruhát, minek veszem föl? Nem is lehet olyan köpönyegben látogatóba menni.

— Már azt én nem tudom, de a nagyságos ur így parancsolta. Aztán meg azt is mondta, hogy a haját szépen fésüljem meg. Mintha csak valami bálba akarná vinni.

Vilmácska semmikép sem foghatta meg a dolgot. Fényes nappal csak nem mehetnek bálba, aztán meg nem azért mentek ki a városból a nyári lakba, hogy most valamelyik ismerősükhöz parádés látogatásra menjenek? Arra volt idő, míg bent voltak a városban. Meg is mondta volna ezt a mama, nem is bizta volna az öltöztetést Lidi szobaleányra. De a mama nincs is itthon, még reggel átrándult látogatóba egy közel faluba és csak estére fog hazatérni. Ugyan mit akarhat apácska?

Ezen hiába törte a fejét az egész idő alatt, míg Lidi öltöztette. Rövid idő alatt,

elkészült és csinosan, egész ünnepi parádeban sietett apa szobájába. Apa már csakugyan várt reá s vidáman mosolygva nézte a kedves leánykát.

— Készen vagyok, kedves apa. Hová megyünk?

De erre az apa nem felelt, hanem minden oldalról nézegette, Vilmácskát s végre így szólt:

— Nem jól van, a hajad nem jól van.

— Hogyan? Miért? Mi a baj, apácskám?

— Nem kell így összekötözni szalagokkal . . . szét kell bontani, hadd függjön le mind szabadon a válladra. Lidi, hamar rendezd újra!

De már erre Vilmácska még inkább csodálkozott. Az még soha sem esett meg, hogy apácska azzal törődött volna, miképvisei Vilmácska a haját; ezt egészen a mamára bízta. Most meg nincs meglegedve. Lidi is csodálkozott, de hát azért gyorsan meg kellett tennie, a mit apa parancsolt.

— Így, most már jól van, szólt apa. Most siessünk, a kocsí már régóta vár. Majd a kocsiban mondok valamit.

Beültek s a kis leány feszülten várta, hogy apácska végre megmagyarázza ezt a rejtélyes dolgot. És apa mindjárt hozzá is fogott s így szólt:

— Legelőször, kedves kis leányom, tudsz-e titkot tartani?

— Oh, de mennyire, kedves apácskám! Nekem már volt titkom . . . tudod, mikor karácsonyra a házi sípkát himeztem neked . . . nem árultam ám el . . .

— Csakhogy én azért tudtam előre, te kis bohó, és mamád is tudta, meg a

nevelő is és mindenki, aki akarta. Nem ilyen titkot értek, hanem olyant, melyet igazán meg kell tartani. De előbb figyelmeztetek, kedvesem, hogy titok sokféle van. Az egyik ártatlan, nem árt senkinek, semminek, a másik meg igen fontos lehet és nagy baj következhetik belőle. Ha a gyermek eltitkolja szülei elől, a mit őszintén meg kellene vallania, például ha valami csinyt vagy helytelen dolgot követett el, az ilyen gyermek gonoszul titkolózik s az efféléből rendszeren nagy baj származhatik; az ilyen titkot csak úgy lehet ártalmatlanná tenni, ha mentül hamarabb elmondjuk, nyíltan megvalljuk. De van aztán olyan titok is, mely egészen ártatlan, például mikor valami örömet, kedves meglepetést akarunk szerezni valakinek. Ha az ilyen elárulják, abból nem következik semmi baj, csakhogy persze vége a kedves meglepetésnek. És van olyan titok is, mely igen komoly, melytől egy vagy több embernek az élete, boldogsága függ, úgy hogy nagy szerencsétlenséget okozna, a ki ilyen titkot kifecsegne. Voltak emberek, kik sokat szenvedtek, inkább meg is haltak, hogysen elárulják az ilyen fontos titkot, mely reájok volt bízva. Remélem, neked soha sem lesz szükség reá, hogy ilyen fontos, komoly titkot tartogass; de azért nem árt, ha tudsz szükség esetén titkot is tartani. Most tehát nekünk kettőnknek titkunk lesz.

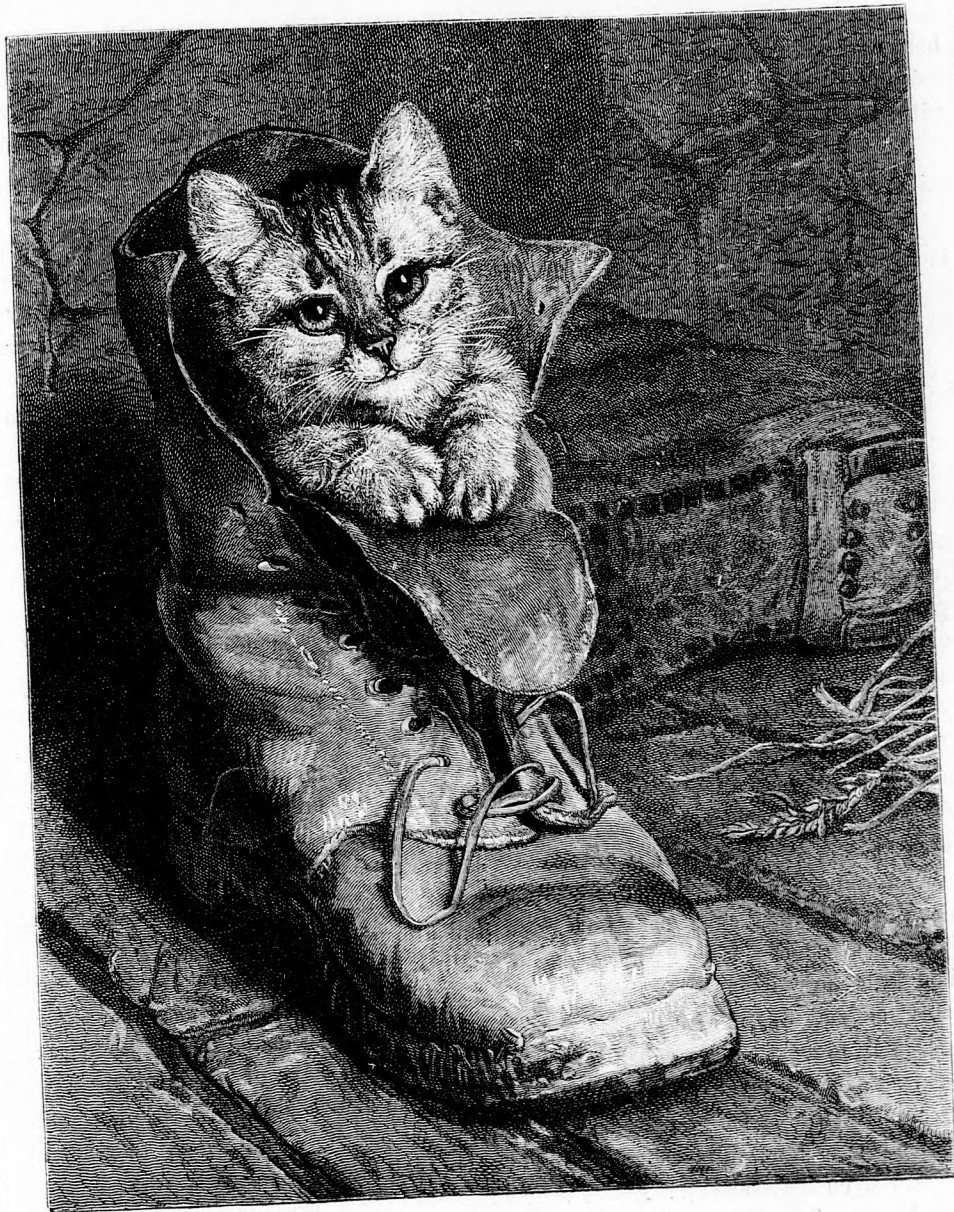
— Titkunk? Jaj de pompás!

— Majd meglátjuk. Senkinek sem szabad róla szólanod, de legkevésbé a mamácskának. És jól jegyezd meg, ez a titok a kettőnké, tehát nemcsak a tied.

(Folytatása a 330. lapon.)

CZICZA-KVÁRTELY. I. Téli lakás. (Lásd a 326. lapon.)

CZICZA-KVÁRTÉLY. II. Nyári lakás. (Lásd a 326. lapon.)

(Folytatás a 327. laphoz.)

A maga titkát az ember végre is kifejezheti, csak magának okoz kárt vele; de ha másnak a titkát árulja el, akkor nagyot vét a társa ellen.

— Igen, értem, kedves apa. De hát mi az mi titkunk?

— Az, hogy most a fényképészhez megyünk és elkészíttetjük a te arcképedet, meglepetésül mamácskának a neve napjára.

— Ah! Most már értem! Ezért kellett hát ünneplő ruhát öltenem!

— Természetesen. És ezért kell sietnünk is, hogy otthon legyünk s ismét átöltözhessél, mielőtt mama hazatér. Meglepetést szerzünk neki s hiszem, örülni fog. De épen azért nem szabad semmit sem gyanítania s hogy ezt elérhessük, azért kell a mai napot felhasználnunk, mikor mamácska nincs otthon.

Ezalatt a kocszi gyorsan robogott előre és mihamar a városban voltak. Az apa nem bizott még a hü öreg János kocsisban sem, hanem a piacon kiszállt Vilmácskával, aztán gyalog mentek egy mellékutczába, hol a fényképész műterme volt. Vilmácska még soha sem járt fényképésznél s eleinte kissé zavart volt, de mikor látta, hogy a fényképész nyájas, udvarias ember, lassanként visszanyerte nyugalmát, nézegette a teremben levő sok fényképet s végre olyan vidáman csevegett, mint otthon. Sokáig tanakodtak hárman együtt: az apa, Vilmácska és a fényképész, milyen legyen a kép? Álló-e vagy ülő helyzetben? Próbálgatták mindenféle képen. Egyszer aztán meg is állapodtak.

— Így jó lesz, mondá a fényképész. Most üljön így mozdulatlanul és csináljon nyájas arcot, hogy a kép is nyájas legyen.

Csak pár pillanatig tartott az egész, aztán tudatta a fényképész, hogy a fölvétele igen jól ment, a kép teljesen sikerült, pár nap múlva készen lesz.

— Majd eljövök érette, szólott ekkor az apa a fényképészhez. És kérem, ne mondja senkinek, hogy itt voltam leánykámmal, mert ez a kép meglepetés lesz. Nem akarjuk, hogy valaki tudjon róla.

— Nyugodt lehet, uram. Senki sem fogja megtudni.

Ezután visszatértek a kocsihoz és Vilmácska alig tudott hova lenni örömeiben.

Vigan csevegett összevissza minden félét.

— Kedves apácska, láttad a fényképésznél azt a szép kis képet, melyen egy kis fiúcska van meg egy kis kutya? Az a kedves kutyácska oly szép nyugodtan ül, a fiú pedig makranczos arcot csinál. Haha! Épen mintha a mi kis Dinikénk volna. Majd meg is mondom neki, hogy láttam a fényképésznél egy kis kutyácskát lefestve, mely sokkal illedelmesebben tud ülni mint ő.

— Oh, te szeleburdi kis leány, mit fecsegsz! szólott az apa. Hiszen ha efféle beszélsz, akkor a mama megtudja, hogy a fényképésznél jártunk és minden kiszül. A ki nem akarja elárulni a titkot, annak úgy kell magát viselni, hogy még azt se gyanítsák, hogy valami titka van.

— Igaz, erről elfelejtkeztem. De hátha mamácska kérdeni fogja, mit csináltam?

— Hja, eszeden kell járnod, hogy el ne áruld a titkot.

— Igen, de akkor hazudnom kell... azt pedig mamácska megtiltotta.

— Nem is szabad hazugságot mondanod, azt én sem tűröm. Ép azért mondom, hogy eszeden kell járnod, ki kell kerülnöd, hogy a mamácska ne is beszéljen róla. Majd én segítlek.

— Azt mondhatom ugy-e, hogy veled kocsikáztam?

— Azt bátran mondhatod, mert az igaz.

— Igen, de ha a mama majd azt is kérdezi, hol voltunk, mit láttunk? És aztán majd Lidi is elárulhatja, hogy ünneplő ruhámat öltöttem fel.

— Lidi nem fog elárulni. Megparancsoltam neki, hogy hallgasson.

— Jaj, csak aztán ő is vigyázzon. És ha a mamácska hamarabb talált hazatérni s mi már otthon találjuk? Oh, akkor igazán nem tudom, mit mondjak.

— Már az csakugyan baj volna. De nem valószínű, hogy már otthon legyen.

— Oh, csak most az egyszer késnék el egy kicsit! Kedves apácska, igazán nem kellemes dolog a titoktartás, még ha kedves meglepetést kell titkolni is. Ugy félek!

— No's, nagy félelemre nincs okod. Mondtam már, hogy én majd segíteni foglak, ha valamiképen mégis zavarba jutnál.

Szerencsére a mama csakugyan nem volt még otthon, mire hazaértek. Vilmácska hanyat-homlok sietett szobájába és sürgette Lidit, hogy gyorsan öltöztesse át hétköznapi ruhájába. Csak akkor nyugodott meg kissé, mikor már át volt öltözve

és ünneplő ruhája megint el volt rakva a szekrénybe.

— Hála Istennek, legalább ezzel a veszedelemmel is kevesebb! sóhajtá.

De épen csak hogy idejére elkészült, mert alig pár perc múlva megérkezett a mama. Persze ugy történt, mint Vilma előre látta: a jó mamácska azonnal kérdezősködni kezdett, hogy töltötte a napot, tanult-e, volt-e sétálni?

— Oh, igen kedves mama, a leczkémemet mindjárt ebéd után megtanultam, aztán igen kellemesen töltöttem a délutánt.

— Ezt szeretem. De mit látok? Hiszen nem ozsonnáltál! Ide készítettem számodra süteményt és gyümölcsöt. Lidi, bizonyosan megfeledektél Vilmának ozsonnát adni.

— Oh dehogy, nagyságos asszonyom, én nem felejtettem el. Hanem a kisasszony kikocsizott a nagyságos urral és csak épen most tért vissza.

— Az igaz, szólt az apa. Kocsikázás közben pedig nem is gondoltunk az ozsonnával, Vilmácska nem volt éhes. Különben még nem is késő, még ozsonnálhat.

— Ha együtt voltak, akkor semmi baj, szólt a mama. Itt az ozsonnád, kis leányom, a nagy kocsikázás után jól fog esni.

Vilmácska azalatt hol elpirult, hol elsápadt, s szörnyen rettegett, hogy most már mindjárt kiszül a titok. De a mama, mihelyt azt hallotta, hogy a kis leány apával volt együtt, megnyugodott és Vilma nagy örömeire egyébről kezdett beszélni. De azért még egy párszor majd-hogy el nem árulta magát. Minduntalan

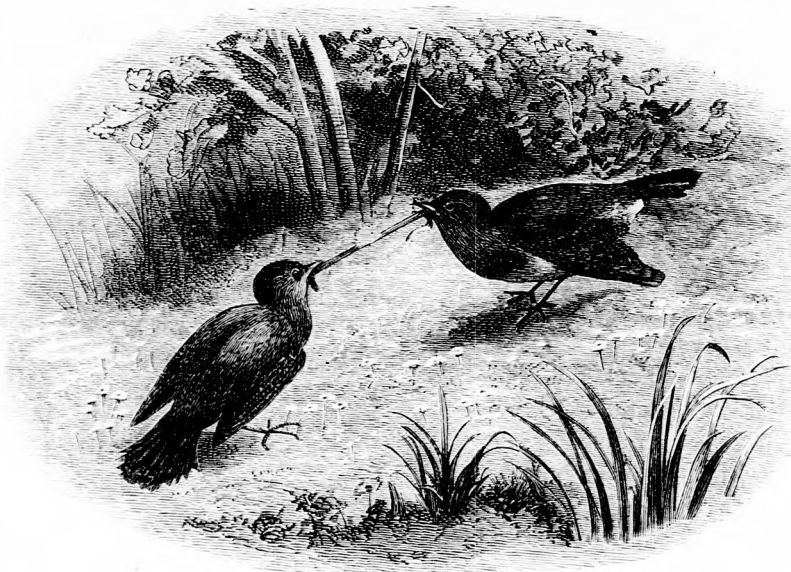
beszélni kezdett valamiről, a mit a városban látott s épen csak hogy még idején észre vette; hamar másról kezdett beszélni s szinte föllélekzett, mikor végre megvacsoráltak és lefekhetett.

— No, csakogy eddig szerencsésen tuestünk rajta, szólt magában. Most már azt hiszem, vége a veszedelemnek, holnap

már senki sem fog róla beszélni, hol járunk és mit csináltunk ma délután.

De bizony ebben nagyon csalatkozott, mert épen másnap kezdődött csak az igazi veszedelem.

Alighogy megreggeliztek, az apa fogta puskáját s néhány barátjával kiment vadászni. Megmondta előre, hogy ebédre

HUZOGATTÁK A CZÉRNASZÁLAT. (Lásd a 324 lapon.)

nem is tér haza, az erdőben fognak vadászok módjára falatozni. Mikor elmentek, a mama így szólt Vilmához:

— Nagyon jó, hogy apácska elment vadászni. Egy kis tervem van, melyről most még nem szabad semmit sem tudnia.

— Ah, valami titok, kedves mama?

— Az bizony, de neked nem titok, sőt neked nagy szereped van benne. Tu-

dod, apácska születésnapja összeesik az én nevem napjával, együtt szoktuk megtartani. Én tehát egy kis meglepetést akarok számára készíteni, a minek bizonyosan örülni fog: elkészítettem a te arczképedet.

— Az én arczképemet! kiáltá Vilma egészen elámulva.

— Azt. Mit csodálkozol ezen olyan nagyon? Mitől ijedtél meg?

meg ...

semmi r
elmegyü
dosan r
zavart v
arczképe

—
Csak fél

—
nod kel
fecsegés

dozva c
ban ha

—
bizható
ködni.

V
eszébe,
nabba
ben má
szer i
legyen
mére :

— Oh, kedves mama ... nem ijedtem meg ... csak meglepett ...

— Bohóság. Hiszen ebben nincs semmi rendkívüli. Bekocsizunk a városba, elmegyünk a fényképészhez s aztán gondosan megtartjuk a titkot. De milyen zavart vagy! Talán nem is szereted, hogy arczképedet elkészíttetem?

— Dehogy, kedves mamácskám! Csak félek ...

— A titoktól? Arra bizony vigyáznod kell, hogy valami meggondolatlan fecsegéssel el ne áruld, mert ez nemcsak

a te titkod, hanem az enyém is. Már elég nagy vagy, tudnod kell hallgatni.

— Oh, tudok is ... a ki nem akarja elárulni a titkot, annak úgy kell magát viselni, hogy még azt se gyanítsák, hogy valami titka van.

— No lám, szólt a mama nevetve, hiszen úgy beszélsz, mintha betanult leczkét mondanál fel. Kitől tanultad ezt? Talán már van is valami nagy titkod?

Most már bizony kevésbe mult, hogy Vilmácska mindent el nem árult. Fülíg pirult, ölt-hatolt, de végre nagy aka-

NAGYOT BUKFENC ZEZVE FORDULT FEL. (Lásd a 324. lapon.)

dozva csak annyit mondott, hogy e napokban hallotta ezt az okos mondást.

— Annál jobb, há már tudod, tehát bizhatom benned. Most jőjj hamar öltözködni.

Vilmácskának most meg az jutott eszébe, mit mondjon, ha a mama ugyanabba a ruhába akarja öltöztetni, a melyben már le van fényképezve? Ha már kétszer is lefényképeztetik, legalább ne legyen egészen egyforma a kép. Nagy öröme a mama más ruhát választott ki,

haját is másképp rendezte. Csak azon csodálkozott a mama, hogy Vilmácska nem valami nagyon örül, pedig más gyermek maga is örömmel fogadná, hogy a saját arczképét láthassa.

Beültek a kocsiba s a kis leány itt is szokatlan csöndes volt. Elgondolkozott. Hiszen arczképe már ugyanis meg van rendelve. Nem szól, mert akkor megszegné apának adott szavát ... nem lehet szólania. Azután megint más aggodalom lepte meg. Van-e a városban még más fényképész

is? Az volna ám még csak a baj, ha ugyan-oda mennének, a hol minap apácskával járt. Jaj, akkor mindjárt el lesz árulva a titok, a fényképész bizonyosan nem fogja kitalálni, hogy apa is, mama is ugyan egyet gondoltak, említeni fogja az első arczképet. És még ha nem említi is, bizonyosan mint ismeröst fogja fogadni s akkor a mama tudakolni fogja, honnan ismerik egymást.

— Jaj Istenem, de csak nehéz dolog az ilyen titok! gondolá Vilmácska titokban. Már egyet is alig birtam megtartani, most pedig kettőre is kell gondolnom! És még meddig tart! Még egy egész hét van hátra, csak akkor lesz mamácska nevenapja. Bizony még bele betegszem!

A mint a városba értek, Vilmácska egy kis ideig reménykedni kezdett, mert a kocsis más utcákon ment végig, mint a minap. Bizonyosan más fényképészhez mennek. De mikor megálltak és kiszálltak, ijedten vette észre, hogy épen az előtt a ház előtt állanak, a melyben az ismerős fényképész műterme van. Szinte belesápadt, úgy hogy a mama melepette kérdé:

— Mi a bajod, kedves leányom? Talán beteg vagy?

— Oh dehogya . . . csak épen eszembe jutott valami . . .

— Most ne gondolj semmi kellemtelen dologra. Apácska bizony nem örülne, ha arczképeden szomorunak látszanál. Vidámnak kell most lenned.

Igen ám, könnyü ezt mondani, de Vilmácskának épen nem volt valami jó kedve, a mint a lépcsőn felfelé haladtak. Ugy dobogott a szive, mintha valami

nagy veszedelemben menne. Aztán még majd el is árulta magát nagy izgatottságában, mert a mama már az első emeleten megállt és nézegette, melyik ajtón kell bemenni.

— Nem itt van, hanem a második emeleten, mondá Vilma. Én tudom . . . igen, a fényképészek mindig a legfelsőbb emeleten vannak, mert napfényre van szükségük.

Feljutottak a második emeletre s benyitottak a fényképészhez. Ez volt a veszedelmes pillanat . . . ha a fényképész ráismer, akkor vége mindennek. De a fényképész úgy tett, mintha soha sem látták volna egymást és a mama beszédéből Vilmácska aztán megtudta, hogy a fényképész már előre értesítve volt a dologról. Bizonyosan kitalálta, hogy az apa is, a mama is véletlenül ugyan egyet gondoltak. És ő mindakettőnek titkát megőrizi.

— Milyen jól tudja megőrizni a titkot! gondolá Vilmácska.

Ez kissé fölbátorította, kivált mikor észrevette, hogy a fényképész szándékosan úgy rendez mindent, hogy ennek a második képnek egészen más legyen a formája, mint az elsőnek. És mikor a mama egy pillanatra másfelé nézett, a fényképész, ajkára téve ujját, titkon hallgatást intett Vilmácskának. A kis leány fejével bólintott, hogy érti s most már egészen megnyugodott, vidám lett, úgy hogy a mamának nem volt többé semmi kifogása. A fényképezés szépen rendben meg is történt, aztán haza kocsiztak.

Utközben eltökélte Vilmácska, hogy most már teljesen nyugodt lesz; az legbiztosabb módja, hogy el ne áruljon sem-

mit. Csak nem gondolozos Dinizal a képeket voltak?

—

mama.

Din

kérdezős

gatta Vi

ezos kis

vánta tu

tagadta

hazatért

godott r

kor a ki

—

ma déle

—

zetett. T

—

És

Vilmács

koltott

volt s t

leg mor

—

Mindj

Al

az ajtó

—

lekedés

V

ijedtek

lönöser

tatni f

nak! S

hogy

—

hogy m

mit. Csakhogy megint roszul számított, nem gondolt kis öccsére, arra a makranczos Dinikére, a ki, mikor haza értek, azzal a kérdéssel fogadta őket, hogy hol voltak?

— Nem szükséges tudnod, felelt a mama.

Dinike nem mert a mamától újra kérdezősködni, de annál is inkább faggatta Vilmácskát és, mint afféle makranczos kis vitézek, annál makacsabban kívánta tudni, minél határozottabban megtagadta Vilma a feleletet. Már az apa is hazatért és Dinike még mindig nem nyugodott meg. A kertben játszadoztak, mikor a kis fiu újra kezdte.

— Ha meg nem mondod, hol voltál ma délelőtt, megcsiplek.

— Ott voltam, a hova mamácska vezetett. Többet nem fogsz megtudni.

— Nem? No várj!

És a gonosz kis kópé úgy megcsipte Vilmácska karját, hogy a leánya felsikoltott fájdalmában. Lidi, ki épen közel volt s tudni látszott valamit, fenyegetőleg mondá:

— Dinike, ne bánts a kisasszonyt! Mindjárt kihivom apácskát!

Alig mondta ezt, megjelent az apa az ajtóban s szigoruan kérdé:

— No's, mi történik itt? Miféle pörlekedés ez, gyermekek?

Vilmácska és Lidi ugyancsak megijedtek (Lásd a képet a 325. lapon), de különösen Vilmácska. Ha most az apa kutatni fogja, min pörlekedtek, vége a titoknak! Szerencsére Lidi hamar elmondta, hogy a kis Dinike makranczoskodik s úgy megcsipte Vilmácskát, hogy ennek

majd vér fakadt a karjából. Az apa erre szoba-áristomba küldte Dinikét, aztán maga is visszatért szobájába.

— Jaj, csak már vége volna! sohajtá Vilmácska titkon. Apácska mondta ugyan, hogy a kinek titka van, az sokszor szenvedni is kénytelen miatta, de nem hittem, hogy én is csakugyan így járjak. Csak már vége volna!

Egyszer aztán, épen egy hét mulva, vége is lett valahára. Az arczképek igen jól sikerültek s a mama is, az apa is nagyon örültek és nevettek, hogy ilyen egyforma meglepetést szereztek egymásnak. De legvigabb mégis Vilmácska volt, mikor végre ismét beszélhetett és elmondhatta kiállott apró szenvedéseit.

— Hát nem szeretted, hogy titkod volt előttünk? kérdé a mama mosolyogva.

— Jaj, Isten mentsen! Kedves édes mamácskám, többé soha sem vállalkozom arra, hogy titkom legyen előttetek. Ez egy hét alatt éreztem csak igazán, hogy csak úgy lehetek nyugodt és boldog, ha mindig, mindenről őszintén beszélhetek kedves szüleimmel.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XXIV. köt. 19-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Csóka.”

Helyesen fejtették meg: Kövér Miklós, Révay Tibor és Loránd, Molecz Béla, Mittelmann Adél és Árpád, Steppinger Lajos, Brüll Regina, Epstein Szidonia, Schaffer Henrik, Schmid Olga és Miklós, Grossmann Záli, Flügl József, Kétli László, Szüllő Ágoston, Heidelberg Etelka és Sándor, Sárty Artur, Gulyás Pista, Erney Anna, Strausz Margit és Kornélia, Weisz Mariska és Klára.

A »Kis Lap« XXIV. köt. 18-dik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Oláh János, Heidelberg Etelka és Sándor.

Marasztony Julia, Wallerstein Laura és Margit. Eleőd Judit, Szokolovics Iván, Erneyi Anna, Singer Leonka és Kornélka, Dirnbach Emilia és Malvina, (és nem megfordítva: E. és M. Dirnbach. Ezt magyar kis lányok tudhatnák. F. b.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

Bánó Lenke. Már több ízben jelentettem ki, hogy minden művelt országban a levélborítékon (vonatközölgöz czimszalagon) a név előtt (nálunk a név után) ott áll az *ur, asszony* vagy *kisasszony*. Angliában és Franciaországban ez így van és illik, hogy a művelt külföldről vegyünk példát ebben is. — **Adler testvérek.** Nem kedveseim, a példányotok szalagjának címét nem én irtam. De ha örömet szerezhettek a valóban kedves irók néhány sort egy levélben, ha a pontos adreszt közlitek velem. — **Molnár Pista.** Nem gőzkomp, de gőzhajó közlekedik Siófok és Fűred között a Balatonon. — **Fisch Jakab.** Ügyesség mind a kettőben, de az egyik tul megy, a másik innen marad a »Kis Lap« programján. — **Csávossy Ignác.** Derék fiu lehet a te Gy. A. barátod, de arra a neve még nem ismeretes eléggé, hogy képrejtvénybe foglaljuk. — **Böhm Emil.** Az első meg fog jelenni. — **Zuna Irma.** A Weisz testvéreknek szóló m. heti üzenetben megledé kérdésre a választ. — **Mélik Lajos.** Szívesen említem föl itt külön, hogy azon összeghez, melyet a »Kis Lap« révén a csángóknak juttatál, hozzá járultak Herszényi Zsombor és Reiner Ödön barátaid is. — **Keszthelyi Ernő.** A számrjtvényeket kiadom. Ügyességet mutat a többi földadvány is. Az egyikre nézve azonban az a megjegyzésem, hogy böles Náthán nem oldotta meg, de föltá a három gyűrűről szóló szép rejtvényt; a másikra meg az, hogy önmagát az ember nem szokta megörökíteni, bárha csak rejtvényben ha neve legalább is nem országos. — **Sátor Józsi.** A kitünő osztályozást kedves tudomásul veszem. Csak előre ezen az uton! A hazának nemcsak vitéz, de művelt fiakra is van szüksége. — **Schulhof Rikárd.** Irásodból és annak jelentéséből azt olvasom ki, hogy még nagyon kicsi legényke lehetsz. Majd ha nagyobbra nőttél, jobb sikerrel fog jární küldeményed. — **Langer Hugó.** Az első megjelen. Ha az a mese magyarul még nem volt közölve, örömet kiadom, mert szép. — **Nekám Lajos.** Ketteje bevált. Kár hogy a levélben a rossz tinta miatt sok eltörődött. — **Wollner Jozefa.** Gyengécske kísérlet. — **Radocza Hanna.** A »Kis Lap« régibb kötetei véégé elfogytak. A X-ik kötettől kezdve van még néhány példány az »Athenaeum« kiadó hivatalában. — **Kolhmann Ilona.** Ember legyen, aki megérti a te mesédet. — **Ungár Juli.** Lehet velem közlekedni levelező lapon is. Irásodról csak ugy

mondhatok itéletet, ha tudom korodat; 6—8 éves gyermekétől szép irás volna. 10 évestől szebbet kívánok. — **Mandl Marianna.** A ki verset akar írni, annak tisztában kell lenni a versírás szabályai-val. Mert apróra vagdalt prózai sorok kétes rimekkel, még nem lehetnek vers-szám-ba. — **László testvérek.** Nagy örömet szereztetek a valóban kedves küldeményvel. Köszönöm. — **Szontagh Vilma.** Rám vonatkozó kép-, szó-, vagy bármí rejtvényeket nem közlök, mint ezt már többször kinyilatkoztattam. De azért megemlékezésed jól esett. — **Öfner Szeréna.** Megvizsgálom, s ha beválnak, közlöm. — **Dárday Olga.** El fogom olvasni; csak aztán mondhatok itéletet. Ugy sejtem, hogy kedvező lesz. — **Eleőd Judith.** Tul-szerény vagy. Az irásod is csinos, a feladványod is jó, a megfejtés is helyes. — **Rosenfeld Samu.** Minden pénteken déli 1 óra körül szívesen látlak. — **Nagy Lujza.** Ama kép eredetije a világhírű németal földi képirótól, Rubens Péter Páltól származik. — **Ihász Sarolta.** Magam is veszteségnek tekintem, hogy személyesen meg nem ismerkedhettünk. Pedig oly könnyű lett volna! Jó szüleitek fölteve, hogy engem látogatástok megzavar, gyöngédségre mutat, de az igazit nem találta el, mert a hazában bárhol forduljak is meg — ami sajna, elég ritkán esik meg — az én kis népeim néha seregestül látogatnak meg, mert jól tudják, mekkora örömet szereznek nekem ezáltal. Nálatok se lett volna különben. Az elő-adástokra, fájdalom, nem mehetek le, de köztetek leszek szívemmel. — **Széchenyi Dénes.** A csángóknak szánt küldeményt örömmel és köszönettel vettem, de nem örvendek ám a hozzá csatolt levélnek, mely az adakozók nevét tréfásan elferdíti. Nyet még élczlapban sem szabad tenni, (a melynek nyomán megindultál), mennyivel kevésbé oly lapban, mely a gyermeknevelés ügyét szolgálja. De azért eszemben sincs nehezeltelni érte, mert tudom, hogy nem mérted meg selypes levelkéd hatását. A helyreigazitott neveket szívesen közlöm, ha beküldöd. — **Több vendbeli küldeményt, (rejtvényt, elbeszélést sth.), melyet egyenkint itt elő nem sorolhatok, egy és más okból nem közölhetek.**

Jótékonyság.

A csángó magyarok betelepítésére adakoztak: Széchenyi Dénes gyűjtése 1 frt. 20 kr. — A már eddig kimutatott 223 frt. 32 krral együtt 224 frt. 52 kr, mely összeg a »Nemzet« május 22-ki számában ki van mutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.